

Arrest

nr. 219 440 van 4 april 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. NIYONZIMA
Jacob Jordaensstraat 112
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juni 2018 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 juli 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 17 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2018, datum waarop de onderhavige zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 17 december 2018, datum waarop de onderhavige zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 25 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. NIYONZIMA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 september 2017 dient de verzoekster een aanvraag in om toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 14 juni 2018 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 27 juni 2018 en is als volgt gemotiveerd:

“(...)

BESLISSING TOT ONONTVANKELIJKHEID VAN EEN AANVRAAG VOOR EEN TOELATING TOT VERBLIJF

Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 13.09.2017 (datum e-mail stad Antwerpen; de aanvraag zelf bevat geen datum), in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: G.

Voorna(a)m(en): M. A.

Nationaliteit: F.

Geboortedatum: (...)1987

Geboorteplaats: S. T.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende / verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen terug te keren naar haar land om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene en haar echtgenoot besloten te huwen en nu hebben ze een dochter. De baby had kleine gezondheidsproblemen; mevrouw en de echtgenoot gingen op en af naar het hospitaal voor behandelingen voor de dochter. Betrokkene geeft op aanraden van de dokter borstvoeding. Mevrouw wil niet gescheiden worden van haar dochter; haar man werkt voltijds en niemand kan voor de baby zorgen indien mevrouw naar het buitenland vertrekt.

Het feit dat mevrouw hier een echtgenoot en een kind heeft, garandeert haar niet het recht op verblijf en verhindert haar niet om een visum te vragen in de Belgische ambassade in het land van herkomst. De verplichting om een visum te gaan vragen, betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Dit kan niet aanzien worden als een inbreuk op het gezinsleven, aangezien mevrouw de mogelijkheid en zelfs het recht heeft om terug naar België te komen en het gezin te vervoegen nadat zij bewezen heeft aan de wettelijke voorwaarden te voldoen.

Het gezin kan beslissen om de dochter te laten meereizen met mevrouw ofwel haar in België te laten. Het feit dat de echtgenoot voltijds werkt, betekent niet dat er geen kinderopvang kan georganiseerd worden in geval het kind in België zou blijven. Er bestaan diverse vormen van georganiseerde kinderopvang, waar andere gezinnen ook beroep op doen. Daarenboven wonen de moeder en de stiefvader van de echtgenoot eveneens in het Antwerpse; er wordt niet aangetoond waarom deze mensen niet zouden kunnen helpen in de opvang van het kind.

Er wordt evenmin aangetoond waarom betrokkene het kind niet zou kunnen meenemen naar het land van herkomst voor de duur van haar visumaanvraag.

Noch het gezinsleven noch het hoger belang van het kind worden geschonden door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich conform de bestaande wetgeving en de voorziene procedures in regel te stellen. Mevrouw kan tijdens haar afwezigheid afdoende contact onderhouden met de

echtgenoot en eventueel het kind. Er kan overleg gepleegd worden omtrent opvang en opvoeding van het kind.

In zijn arrest met nummer 157 399 d.d. 30.11.2015 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende:

“De Raad wijst er nog op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd, zoals in casu. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfssituatie van één van hen van die aard was dat de volharding van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM”.

(hierbij worden ettelijke verwijzingen gegeven naar concrete arresten).

(...)”

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft een synthesesmemorie neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesmemorie *“behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 (van de vreemdelingenwet)”*

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet daarenboven niet enkel bestaan op het moment van het indienen van het beroep, doch het belang moet tevens blijven voort bestaan tot op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent verzoeksters belang, komt het de verzoekster toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak nog steeds een belang heeft bij de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

De ontvankelijkheid van het beroep is een zaak die de openbare orde raakt, zodat het procesbelang desnoods ambtshalve door de Raad moet worden onderzocht.

De Raad wijst erop dat in de beschikking van 17 september 2018, waarbij de partijen worden opgeroepen voor de terechtzitting van 22 oktober 2018, de volgende vraag werd gesteld:

“Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutswijziging.”

In antwoord op deze vraag maakt de raadsman van de verzoekster op 19 oktober 2018 een aantal stukken over waaruit blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Zwijndrecht bevestigt dat verzoeksters echtgenoot, in functie van wie zij een toelating tot verblijf had aangevraagd op grond van de artikelen 10 en 12*bis* van de vreemdelingenwet, een verklaring met betrekking tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit (*cf.* artikel 12*bis*, §1, 2°, van het wetboek van de Belgische nationaliteit) heeft afgelegd op 7 augustus 2018, dewelke volledig werd verklaard op 3 oktober 2018. De ambtenaar van de burgerlijke stand meldt echter dat de verkrijging van de Belgische nationaliteit slechts ingaat op de datum van de overschrijving van de nationaliteitsverklaring in de registers van de burgerlijke stand.

Teneinde het actueel belang bij de onderhavige vordering te onderzoeken en gelet op het feit dat de nationaliteitsverklaring van verzoeksters echtgenoot ten tijde van de terechtzittingen van 22 oktober 2018 en 17 december 2018 nog niet was overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand, werd de behandeling van de zaak nogmaals op tegensprekelijke wijze uitgesteld naar de terechtzitting van 25 februari 2019.

Ter terechtzitting van 25 februari 2019 blijkt dat de verzoeksters echtgenoot (alook haar minderjarige dochter) de Belgische nationaliteit heeft (hebben) verworven op 17 januari 2019. De verzoekster heeft tevens een kopie bijgebracht van de Belgische identiteitskaart van haar echtgenoot, de heer D. C. M. C., geldig van 23 januari 2019 tot 23 januari 2029.

Het blijkt dan ook en het staat buiten betwisting dat verzoeksters echtgenoot inmiddels de Belgische nationaliteit heeft verkregen.

De Raad wijst erop dat de thans bestreden beslissing de onontvankelijkheid betreft van een aanvraag om toelating tot verblijf op grond van artikel 10, §1, eerste lid, 4°, en artikel 12*bis*, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet. De verzoekster verzocht meer bepaald om de gezinshereniging met haar echtgenoot, die op dat moment een verblijfsgerechtigde derdelander was (*cf.* artikel 10, §1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet), en zij beriep zich op buitengewone omstandigheden om de aanvraag te kunnen indienen in België (*cf.* artikel 12*bis*, §1, tweede lid, 3°, van de vreemdelingenwet). Met de thans bestreden beslissing verklaart de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk.

Aangezien de thans geweigerde aanvraag er uiteindelijk toe strekte om een verblijfsrecht te bekomen als echtgenoot van een verblijfsgerechtigde derdelander, rijst de vraag welk voordeel de verzoekster in de huidige omstandigheden nog kan bekomen bij een eventuele nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing. Verzoeksters echtgenoot is immers Belg geworden. Een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing kan er dus hoe dan ook niet toe leiden dat de gemachtigde alsnog zou beslissen om de verzoekster het gevraagde verblijfsrecht als echtgenoot van een derdelander toe te kennen. De verzoekster valt thans niet langer onder het toepassingsgebied van de artikelen 10 en 12*bis* van de vreemdelingenwet, doch zij kan, als echtgenoot van een Belg, wel een aanvraag indienen op grond van artikel 40*ter*, §2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Bij een dergelijke aanvraag dient zij bovendien niet meer aan te tonen dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die toelaten dat de aanvraag in België wordt ingediend. Bijgevolg kan niet worden ingezien welk concreet belang de verzoekster nog kan doen gelden bij en welk concreet voordeel zij nog kan halen uit een eventuele nietigverklaring van de thans bestreden beslissing.

Ter terechtzitting werd de raadsman van de verzoekster gevraagd om het actueel belang bij de onderhavige vordering toe te lichten in het licht op het gegeven dat haar echtgenoot Belg is geworden, waardoor zij niet langer een verblijfsrecht kan verkrijgen op basis van de artikelen 10 en 12*bis* van de vreemdelingenwet. De raadsman van de verzoekster geeft aan nog steeds een belang te hebben bij de vordering aangezien de omstandigheid op het moment van de bestreden beslissing anders was. Het gegeven dat verzoeksters echtgenoot op het moment van de bestreden beslissing nog steeds een derdelander was en nog geen Belg, neemt echter niet weg dat het belang, waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, gehandhaafd moet blijven tot op het ogenblik van de uitspraak (RvS 27 januari 2010, nr. 200.084). Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, komt het aan de verzoekende partij toe daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van haar belang aan te tonen (*cf.* RvS 18 december 2012, nr. 221.810). *In casu* wordt echter op geen enkele wijze toegelicht welk belang de verzoekster thans nog kan doen gelden nu haar echtgenoot Belg is geworden.

Er dient derhalve te worden besloten dat het ingestelde beroep tot nietigverklaring onontvankelijk is, nu de verzoekster niet langer doet blijken van het rechtens vereiste belang.

Deze vaststelling volstaat om het beroep te verwerpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE